

У својим честим јавним наступима, по правилу без сучељавања мишљења и озбиљног критичког дијалога, председник владе Србије Александар Вучић истрајно се залаже за прихватање његове верзије и схватања протестантске етике рада. При томе се он на неутемељен и неадекватан начин позива на ставове Макса Вебера, али га то не спречава да улази о у псеудо-теоријске расправе о појму посвећености(о томе је веома засновано писао у својој колумни Цвјетин Миливојевић). Не изостају ни већ фарсични позиви упућени српском народу да мора да коначно промени своју свест, да буде предузимљивији и да не очекује стално да му држава помаже, престане да чека да му нешто падне са неба, да буде вреднији, предузимљивији и изнад свега да покорно и без роптања буде спреман на самоодрицање и штедњу.

Све су то идеолошке мантре које Вучић понавља до у бескрај у његовим све заморнијим и испразнијим политикантским наступима. А сваки критички интониран глас, по њему, долази од стране оних који су „лењивци“, „нерадници“ и који једино умеју да се баве критизерством, будући да су обузети личном мржњом и неспремношћу да виде епохалне резултате које постиже ова влада. У неколико наврата, у својим маратонским интервјуима, који више личе на бескрајне монологе, он је изрекао похвале на рачун трпељивих пензионера који су се жртвовали како би био спроведен програм финансијске консолидације и штедње.

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 23 септембар 2016 23:59

